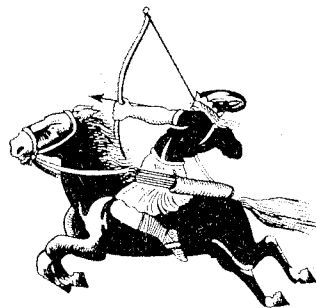

**Dr. Rudnay Egyed:
A NYUGATI KULTURÁRÓL**

1978

KISS — LAPOK

2. szám

BUENOS AIRES

SIN VALOR COMERCIAL

Rudnay Egyed:

A NYUGATI KULTURÁRÓL

A Habsburg-ház és a Római Egyház közös érdeke volt az, hogy a "magyar" egyetemek katedráiról így hirdessék:

"nyugatról kaptuk műveltségünket, nyugatnak köszönhetjük államiségünket és kereszténységünket."

Nézzük meg tehát, hogy mi is a történelmi igazság ebben a kérdésben.

Egyetlen középeurópai államot sem lehet megnevezni, amelyik a Honfoglalásunkkor már létezett volna. Franciaország törzsrendszere csak XI. Lajos (1461-1483) törte meg, Németország hasonló törzsrendszerével csak Bismarck (1815-1896) végzett, állammá azonban csak Hitler forrasztotta és Olaszország Garibaldié (1807-1882) köszönheti állami-ságát. Elég azonban elolvasni SACKUR német jezsuita atyának a könyvét Cluny-ról¹ ahhoz, hogy az általunk hirdetett "nyugatról szerzett kereszténység és műveltség" való-ságos átvevésének **lehetetlenségét** bizonyítva lássuk.

A legelső demokratikus állam megalapításának formalitásán átesett (Pusztaszeri Vérszerződés) magyar "Törzs - Szövetség" honfoglalása egészen vad állapotban találta Európát. A hatalmasok egymást rabolták és gyilkolták és ezek között is a fejedelmek voltak a legnagyobb rablók. Ha egy vándorlovag, egy orom tetején összekapart néhány faragatlan követ, azt "vár"-nak nevezték. Európa a vadállatok prédája volt, de ezeknél sokkal nagyobb veszélyt jelentettek az így egymást rabló emberek. Így tehát minden és mindenki menekülő — "nomád" állapotban élt.

Tekintve, hogy állandó lakhellyel nem rendelkeztek, állandó falakat nem emeltek, hanem barangokban és összetákoltt odukbán laktak. Nagy Károly krónikásai úgy írják, hogy "épületeit sárból és fából emelte".²

Szent Benedek csodatételeiről irt legendából megismerhetjük egy akkori hatalmas "főúr" palotáját.³ Fa lakótorony, mely egyetlen lakóhelységről áll, melynek padlói felbillennek, ha az ember rájuk lép. Alatta volt az éléstár faragatlan, megmunkálatlan fából készült ládákkal.

A francia püspökök elrendelték szerzeteiknek, hogy a normann betörések elleni védekezésül, vegyék körül rendházaikat kőfallal. "Hogyan tehetnénk"...? — válaszolták a szerzetesek — "mikor nem értünk

hozzá és nincsen senki, akitől megtanulhatnánk. Amit nappal építünk — éjjel összeomlik.”⁴

Madarász Henrik egykori történetírója — Widukind — “városnak” nevezi annak a limesnek lakótornyait, melyeket a magyarok ellen emeltek, de csak azért, mert “kőből” épültek. Teszi ezt annak ellenére, hogy összesen csak “kilenc” harcos befogadására voltak alkalmasak. Beszámolója végén pedig megírja, hogy ezeken a “városokon” kívül más fal Németországban nem létezett.⁵

Ugyanekkor — illetőleg pár évszázaddal előbb — a fejlett viszonyokhoz szokott Priskos — görög rétor — elragadtatással ír ATILLA és feleségei palotáiról és meg van elégedve azokkal a falvakkal, melyeken — Attilához vezető útja alkalmával — keresztülment.⁶

Miután ATILLA nemzetsége épített és igen fejlett építészeti kultúrával rendelkezett — a fenti bizonyítékok alapján — hátrózott beigazolást nyer az a tény, hogy Európában az építkezés csak a magyar honfoglalás után indult meg újra, — s ezt a nyugatiak csak tőlünk tanulhatták, miután történészeik kétségtelenül megállapítják azt, hogy: “a X.XI.-dik századot megelőző egyetlen középeurópai épületről sem tudnak.”⁷

A Magyarországon s az azt megelőző ATILLA Birodalom és PANNONIA terüle-

tén igen sok ősi köépület, vár és város hirdeti a keletről hozott építészeti kultúra fejlettségét. Maguk az elnevezések is jelölik a mesopotamiai eredetet — hiszen maga a KARPÁT szó is szumir⁸, — de a történelmi nevek és város, település elnevezések⁹ is hasonlóképpen oda mutatnak, ahonnét lehetett hozni az építkezés művészetét, mert már Kr. e. 4000 évvel emelt Zigurat-ok és királyi paloták maradványai ma is állanak.¹⁰

De ha csak BUDA várát nézzük, vagy Küküllőt, mit Szent László (1077-1095) rakott kőből, vagy Sziklamező honfoglalás előtti épületeit, de még II. Endre (1205-1235) tilalmára is hivatkozhatunk,¹¹ aki a bejövő német lovagrendeknek megtiltotta, hogy a “nálunk már honos” kővárakat építsenek — s ugyanakkor mit látunk Európában...? A ragasztott kővel való építkezés — tőlünk kiindulva — csak igen lassan terjed. Így a belgák — váraik fakerítéseit csak a XII. században kezdik kővel kicserélni, de a még fennálló régi házaik és lakóépületeik faépítmények, annak ellenére, hogy kövük sok van, viszont fában rendkívül szegények ma is. Hollandia kővárainak kora nem előzi meg a XIV. századot és I. Edward (1272-1307) vazallusainak még favárakkal kellett megelegedniök.¹²

Mikor aztán nyugat megtanulta tőlünk valóban a ragasztott kővel való építkezést,

megindult a városodás és az azzal járó polgárosodás — de összefogó államrendszerük nem lévén — a rablóvilág továbbélt s a rablómult még a 18.-dik században is érezteti hatását. Rose — a késői barokkról irt kitűnő könyvében ¹³ írja, hogy a mainzi hercegérseknek azért kellett nyílt területet kívánó palotáját a város falain belül építenie, mert a 18-dik század első felében — Németországban — a közbiztonsági viszonyok nem voltak olyanok, hogy gazdag ember, erődítmény épületben lakhatott volna, a város falain kívül.

Ugyanebben az időben emelték az Eszterházyak pompás kismartoni (fertői) kastélyukat egészen védetlen területen, a mocsárkellős közepén és eszükbe sem jutott, hogy támadásokra számítsanak hisz a magyar közbiztonságban a német példákra egyetlenegy precedens sincsen.

A hivatalos műtörténelmi álláspont Vignola (1509-1573) — a Farnésék számára, Viterbo mellett, Caprarola néven emelt kastélyát tartja nyilván, mint legelsőt, amelyet gazdag ember, vidéken, várfalak védelme nélkül mert emelni. ¹⁴ — Ezzel szemben egy 1275 — majd 1278 évből származó magyar királyi levél beszél a DIVÉK nemzetség trencsényi udvarházáról. ¹⁵ Tehát udvarházban laktak már a 12. században annak a nemzettségnek a tagjai, akik — Botka történésházánk szerint

— a "Felvidék legnagyobb dinasztiáját" alkották.

De folytassuk csak vizsgálódásunkat a külföldi forrásmunkák alapján tovább. Így pl. a híres olasz ötvös — Cellini — aki két évet töltött I. Ferenc francia király (1515-1547) udvarában — keservesen panaszkodik emlékirataiban, hogy Franciaországban utazva, állandóan sátrakban kell lakniok, mert **nincsenek házak.** ¹⁶ — Vajjon Magyarországon miként és hol utazhatott volna a király a 15. század elején, hogy ne találjon megfelelő házakra...? A ma nyugaton található, mutatós épületek nagyszabásúak a mai magyarországiéknál — azonban ezek mind új-építések és Oláh érsek — bármilyen híven szolgálta is a német érdekeket — mégis megírja, hogy egész Párisban csak **egyetlenegy** olyan teremre talált, amilyenből Visegrádon több, mint **száz** van. ¹⁷

Idegen uralkodóinknak sehogy sem feküdt a magyar kulturfőlény és minden eszközzel azon munkálkodtak, hogy a magyar ősmúlt gyökerét elpusztítsák. Ezért irtották a tradicionális alapon álló népi rendszert s a kulturfőlényt bizonyító remekműveket és épületeket is. Már maga az a tény, hogy a "művelt nyugaton" a mai napig sem akadt épület, mely Visegrád pompájával versenyezhetett volna, **ez elegendő ok volt Lipót (1657-1705) számára, hogy elpusztítsa.** ¹⁸

Ugyanigy pusztította el III. Ferdinand (1637-1657) Budát és rabolta ki a székesfehérvári királysirokat.¹⁹

Kényelem, higénia és főleg a fűtés szempontjából a nyugati polgárházak maig sem versenyezhetnek a magyarországiakéval. A modern technika központi fűtését ne tudjuk be ebbe a szemlélődésbe. Nyugat házainak kandallója elmarad a magyar buboskemencék tökélye mellett. S a higénia...? Blois a 16. században épült. Kastélya gyönyörű de árnyékszékül csak a sötét folyosók szolgáltak. Belgium régi házaiba is csak ujabban kerültek a legmulatságosabb formák közt odata-pasztott árnyékszékek — ugyanakkor a 13 században épült visegrad-i toronyban világosan fellelhetők a vízöblítés nyomai — és Trencsén vára már Csák Máté alatt is **vízvezetékekkel** rendelkezett.²⁰ Ugyanakkor a francia történelemkönyvek csak a keresztes háboruknak tudják be a mosakodás bevezetését.

Mindezekből láthatjuk, hogy honfoglalásunk találta Európát oly nomád állapotban, melyben a magántulajdon is megszűnt. Még az egyházi birtokok helyét sem tudták megállapítani. Európa lakói helyhez kötöttekké csak honfoglalásunkkal váltak, mit csak jóval később követett a földtulajdon ujjabb elosztása.

A Cluny monostor azzal szerzett hiveket

Róma számára, hogy a föld mivélésére tanította őket.²¹ Ez a tény azt bizonyítja, hogy nyugat lakói nem ismerték a föld megmivélését. De — hogy a szerzetesek tanítani tudjanak — ahhoz előbb nekik is meg kellett valahol tanulniok. Az egyedüli lehetőség erre a honfoglalásunk volt. S hogy csakis a magyaroktól tanulták ezek a szerzetesek azt, amit nyugaton a missió munkájuk alapjául használtak, azt bizonyítja az a körülmény is, hogy Magyarország volt az egyedüli Európában, ahová nem jöttek el földmivélést **tanítani**.

Ennek ellenére ma azt hirdetik, hogy mi voltunk a "nomádok". Kétségtelen, hogy voltak állataink s volt ki azokat legeltesse. De pl. fémművességünk — melyre Europa művészete épült — kifejlődhetett volna-e "nomádoknál" ...?

Levédiái hazánk területe akkora volt, mint az Ausztriával egyesített mai Németország.

Ibn Ruszta, Gardezi és Al Bekri írásai azonban történelmi kutatás szempontjából elismert kútfői Levédiei életünknek. Köztük érdekes Gardezi írása, aki a "magyarok arany és ezüstveretű fegyvereit" dicséri²², majd másik helyen igen elismerőleg beszél a magyarok mezőgazdasági rendszeréről és összehasonlítja azt a szomszéd népekével s előnyünkre mondja, hogy azoknak "azonban" nincsenek öntözőcsatornáik."²³

Al Bekri ugyanigy kifejezetten leszögezi, hogy a "magyaroknak már vannak lovai, csordái és megművelt földjei." ²⁴

Ennek a szinte kultusszá vált mezőgazdasági és földmivelő rendszernek nyomait találta meg Stein Aurél Turkesztánban — ősi otthonaink egyikében — amikor az öntözőcsatornák nyomaira akadt. ²⁵

Az tehát történelmi módszerekkel bizonyított ténynek vehető, hogy a magyaroknak már a Kárpátmedence elfoglalása előtti lakóhelyeiken is kulturföldjeik és igen magas fokon álló mezőgazdaságuk és állattenyésztésük volt.

Nézzük meg a "művelt nyugatot" ebből a szempontból is. A szláv vándorpásztorok elkerülték a termékeny völgyeket és mindennütt csak a legelőket járták birkanyájaikkal ²⁶. Aztán eltanulták az avaroktól az eke használatát — lovaik azonban nem voltak — így az ekéket az asszonyaikkal huzatták. ²⁷ A honfoglalás után pedig a Cluny szerzetesek tanították a németek közt azt, amit tőlünk tanultak.

Láthatjuk tehát, hogy nyugattól kulturát nem tanulhattunk, hanem a tőlünk átvett kulturára épült fel minden nyugati fejlődés.

Vizsgáljuk meg most a kereszténységünkkel kapcsolatos állításokat. Ugy tanították nekünk az egyháziak, hogy: "a németeknek köszönhetjük megtérésünket."

Ez az állítás fizikailag is lehetetlen, mert hiszen Németországban nem volt kereszténység — illetőleg, ami volt — az csak a kereszténység külső formáit hordta — lényegéből azonban magáénak mondani semmit nem tudott. A Keresztény papok-a királyok politikai ügynökeiként — pokollal és ördöggel való fenyegetéssel szereztek a hiveket, nem a "jézushit" — hanem saját királyaik számára s királyaik felhatalmazása szerint szabadon grázdálkodtak, mely szabadsággal, megfelelő dús formában, éltek is ²⁸ és éppen a "jó utra" való térítésükre alakult a Bencésrend Cluny egyháza.

A magyar keresztények ellenben komolyan vették az erkölcsi tanokat és — hiszen a zoroastrianizmust is megelőző — igaz magyar erkölcsöt és hitet biztosító u. n. Mágus-valásból ²⁹ lettek keresztényekké s nem a keresztény vallással ismerték meg az Istent, hanem a Lebediai sirok feltárt leletei is bizonyítják az "egyetlen" Isten tiszteletét. ³⁰ Így teljesen lehetetlen az, hogy náluknál lelkileg sokkal alacsonyabban álló u. n. "térítőket, vagy tanítókat" elfogadtak volna.

De más tények is cáfolják azt a feltevést, hogy "nyugatról" kapta volna a magyar nép a kereszténységet.

A magyar kalandozások területén található összes muzeumok őrzik ugyanazokat a leleteket, melyek a mieinkben is fellelhetők —

melyek — mint az u. n. "kettlachi bronzok" ismeretesek a régészetben. Ezek mindegyike avar motivumú ³¹ szentképeket ábrázol, melyekkel a szerzetesek házaltak a magyarok között, eladásra kínálva őket.

E bronzleletek bizonyítják a következőket:

- 1.) mivel "avar" motivumok voltak bronzba öntve — ez azt jelenti, hogy fajtánk szellemi kulturfölényéből táplálkozott a német egyház és nem fordítva,
- 2.) ahol keresztény kegytárgyakat árulnak és eladnak, ott buzgó és áldozatkész hitek élnek.

Ez a kegytárgy üzlet olyan nagyszerűen ment a magyarok között, hogy még Szent István korában is tartott, sőt neki is sikerült egy ereklyetartót eladni, amelyik azután II. Bélával került sirba.

További vizsgálódásaink azután azt az eredményt hozzák, hogy a honfoglaló magyarok igen nagy része már keresztény volt azelőtt, mielőtt a fejedelem bármilyen nyugati kapcsolatot fel vett volna. Így BULCSU vezér — a görög császár vendégbarátja volt ³². Pogányt pedig a görög császár keblére nem ölelt. Hozott is magával Bulcsú Görögországból egy hithű szerzetest hazai püspököknek, ³³ -akinek székhelyéül — valószínűleg — a visegrádi néhai görög klostrom szolgált és hogy az egész ország a keleti keresztény egyháznak hive volt, azt bizonyítják ez

időből fennmaradt és előkerült kegytárgyak és kereszték, melyek kivétel nélkül görög formájúak. ³⁴ De hiszen még Szent István idejében is a görög volt a liturgikus nyelv — sőt még alatta sokáig a görög szertartású szerzetek domináltak, másképpen nem lenne a Pannonhalmi apátság alapítólevele görögül írva. ³⁵

De nem is lehetett másképpen, hiszen a római pápa tekintélye olyan mélyre süllyedt, hogy hatalma nem ért fel egy vidéki püspökével ³⁶ és csak a Cluny egyház fellépése rázta fel letargiájából.

A pápa minden reménysege az volt, hogy Szász Ottóban rátalál arra a személyi és állami hatalomra, amely újra régi méltóságába helyezi a Római Pápaságot és Ottót 961-ben német-római császárrá koronázta. Csalódása azonban rettenetes nagy volt. Ugyanis Ottó (936-973) kijelentette, hogy a német-római császár ura és parancsolója a pápának is és tőle is engedelmességet követel. A pápa kétségbeesésében a magyarok fejedeleméhez — Taksonyhoz — fordult segítségért. Elküldte hozzá követségbe két szerzetesét — a bolgár Salectus-t és Genzaniai Zacheus-t — s kérése az volt — Luidprand német püspök fennmaradt írása szerint — "hogy felölünk határozzanak". ³⁷ Tehát a római pápa az Atila elé menő Leó pápához hasonlóan alázkodott meg a magyar fejedelem előtt.

De nem is tudta az egyház nekünk a mai napig sem megbocsátani ezt a két megalázkodást.

Taksony fejedelem igaz és őszinte ajánlatnak vette a római kérést és azt remélte, hogy az egyház megsegítésével — abban örök szövetségesre és örök támogatóra talál. Abba hagyta tehát nyugat büntetését és a római pápa mellé állt.

Ottó erre a nem várt szövetség létrejöttére igen megijedt. Látszólagos megalázkodással viseltetett a pápával szemben s különböző ígéretekkel a Cluny egyház apátját tette legbefolyásosabb emberévé, aki át is tette székhelyét Ottó udvarába.³⁸ A helyzet úgy nézett ki, hogy Ottó is békére törekedik és Cluny apátja kérte meg a magyar fejedelmet — a Taksony után uralkodó Gézát — hogy higgye el Ottó valóságos megtérését és béküljön ki ellenségével, mivel Ottó sem a magyarok ellen sem a pápa ellen nem fog többé törni. Géza fejedelem hitelt adott e szavaknak s hogy jószándékát bizonyítsa, Ottó quedlinburgi húsvéti ünnepeire ajándékokat küldött³⁹ több magyar úr kíséretében.

Ottó azonban aljas eszközökkel akarta fegyverei vereségét kipótolni és nem tett le arról a szándékáról, hogy Magyarországot uralma alá kényszerítse. Tekintve, hogy abban az időben az egyházi hatalom azonos volt a politikai uralommal — Magyarországot

“egyházilag” akarta német fennhatóság — illetőleg a saját fennhatósága alá vonni. Ezért Piligrim passauai püspök segítségével — a meghalt pápák nevével — négy olyan pápai bullát hamisított, melyek értelmében a jelenleg uralkodó pápa elődei Magyarországot a “lorchi, illetőleg ennek utódja — a passauai püspök hatásköre alá rendelték”. Ezt a négyet még kiegészítették egy ötödik aktuális dátumúval, melyben az akkor uralkodó VII. Benedek pápának el kellett volna ismerni a négy hamisított bullának elődeitől való igaz származását és eredetét.⁴⁰

A négy hamis bullát Bruno verdeni püspök mutatta be Géza fejedelemnek, Ottó megbízásából — mint valóságosokat s azok szerint közölte Gézával Magyarországnak a passauai püspök fennhatósága alá való tartozását. Géza fejedelem válasza az volt, hogy Brúnót egyszerűen kikergette az országból.

E kudarc után Piligrim passauai püspök követet küldött VII. Benedek pápához azzal a kéréssel, hogy az elébe terjesztett négy hamis bullát erősítse meg, azaz tartalmukat ismerje el⁴¹

Abban a korban Magyarország volt Európa legnagyobb politikai és katonai hatalmassága. A római pápaságot Ottó követeléseitől is az mentette meg, hogy a magyarok Róma mellé álltak. Így VII. Benedek pápa nem merté Piligrim püspök kérését teljesíteni.

Mivel azonban az egyháznak a "Római Szent Birodalom" (vagyis a német) — Magyarországnál sokkal kedvesebb gyermeke volt, a pápaság mégis szeretett volna olyan jogalapot találni, mely ugyan nem hamisítás — de amely segítségével a német egyházi fennhatóságot a magyar területekre mégiscsak ki lehessen terjeszteni.

Igy találtak rá "TUDUN"-ra — Attila leszármazottjára, aki még 811-ben belépett a "Salzburgi testvériségbe" — vagyis egyházi szempontból — a salzburgi érseknek vetette alá magát. VII. Benedek pápa tehát kinevezte ⁴² a salzburgi érseket Magyarország vikarusává és Piligrim javaslatát elvetve — a négy hamis bullát nem erősítette meg. **Ezzel a rendelkezésével a pápa elismerte azt, hogy az Árpádházi magyar királyoknak Attila egyenes ősük.**

Géza fejedelemnek azonban ennyi is sok volt, annál is inkább, mert felfedezte a hamis képmutatást és Magyarország leigázására irányuló ravasz politikai törekvést, tehát fegyverrel fordult Németország ellen. Kezdte a hamisító Piligrim passauai levéltárán ⁴³, és folytatta Németország dűlását 20 éven keresztül — Ottó egész uralkodása alatt anélkül, hogy — a német történetírás szerint — a Lech mezőn állítólag tönkre vert és elpusztított magyar haderőt megállítani lehetett volna.

A helyzet válságos volt s a Német Római

Szent birodalom összeomlás előtt állott, de a Római Egyház is látta gyönyörűen felépített terveinek szétfoszlását. Valamit tenniük kellett a magyarok ellen. Valami módszert ki kellett találni a magyar katonai és politikai hatalom összeűzésára, mert a fegyver nem segített. A magyarok minden harcban győztek és hiába való vérontás volt az ellenük való hadakozás. De amilyen kemények voltak a viadalban — igaz hitük, egyenességük és a jóra való törekvésük jámborult jóindulatú hiszékenységgel ruházta fel őket, akiket alázatossággal, békességgel és Istent dicséző szóval könnyen lehetett megközelíteni.

Igy forralt ki az egyház — a magyarok ezen istenes tulajdonságaira alapított tervet, mely elindult a következő formában:

- 1.) a magyar nemzeti ideálokat egyháziakkal kell helyettesíteni s ezzel az ország nemzeti és faji jellegét teljesen megtörni,
- 2.) ugyanekkor a német faji és nemzeti öntudatot ápolni kell, mert ez lesz alapja a "Római Szent Birodalom" fennmaradásának — de a német politikai hatalmi törekvéseket mindenkor — a pápaság által uralt magyar politikai hatalommal kell féken tartani.

Bár a római egyház nem számította be terveibe a németiség mohó hatalomvágyát s annak az eszközök válogatása nélkül való

kielégítését, kizárólag ösztönös védekezésünknek köszönhetjük, hogy eddig nem sikerült nekik végleges leigázásunk. A németiség rájött arra, hogy célja elérhetetlen — azonban a római egyház még mai napig sem ejtette el tervét és ma is szítja — dogmatikus alapon — a magyarok közötti összeférhetlenséget s tulajdonképpen ez a valódi oka annak az állandó széthúzásunknak, amit “turáni átoknak” szeretünk nevezni. De a római egyház még a mai napig sem látja be azt, hogy ez a szerencsétlen terve tulajdonképpen az őt védő bástya — Magyarország lassú legyengüléséhez és ugyanekkor Németország hihetetlen emelkedéséhez — ezzel pedig Európa pusztulásához vezetett.

De térjünk vissza Géza fejedelem 20 éves dülésének megszüntetéséhez és az ismertett egyházi terv keresztülviteléhez.

Itt kezdődik tulajdonképpen Szent Adalbert szerepe. Ez az ékes beszédű és rendkívüli buzgóságú főpap eredetileg a csehek megtérítését tűzte ki maga elé.⁴⁴ Miután azonban ő volt az akkori egyházi élet legkimagaslóbb alakja, rá hárult a feladat, hogy az egyházat válságos helyzetéből kimentse és a nagy tervet elindítsa. Ő iparkodott Géza fejedelmet megbocsátásra és feledésre bírni. Alighanem az ő befolyására kapott III. Ottó, a későbbi II. Sylvester pápa személyében francia nevelőt. Mikor aztán

16 éven korábban III. OTTÓ átvette az uralkodást, melléje sietett és éjszakákat töltött vele elmélkedésben, túlvilágról és az élet mulandóságáról. Miután német részen — III. Ottónál — már biztosítottak vélte a jószándékot, 994-ben személyesen ment Géza fejedelemhez, az örök béke biztosítója képpen felajánlani III. Ottó — Német Római Császár — nővérének kezét, Géza fejedelem fia — Vajk — részére.⁴⁵

Ez a nagy megalázkodás szintén a fent leírt cél érdekében történt, de a történelem ítélőszéke előtt a magyar superioritást hirdeti, hiszen “Geisel des Glaubens” szavakat használja az egykorú német krónikás.⁴⁶

“Záloga a hitnek”. Zálogot, hogy jó útra tér — csak olyan ad, ki rossz úton jár — és a zálogot a jó úton járónak adja. Világosabban elismerni felemelkedett keresztényi mivoltunkat már nem lehet. Máig sem ismerjük a zálogul adott királyleány igazi nevét, mert egyedül ez a “zálog” — azaz “Geisel” elnevezés maradt ránk és ezt mondjuk magyarosan Gizellának.⁴⁷

Géza fejedelem komolyan vette ezt a zálogot. Megszüntette Németország feldülését és — a békét megpecsételő — Vajk fiát át-keresztelte a kereszténység görög szárnyáról — a római egyházéra és Vajk — a hamisító Pilgrim püspökségének védszentje után, római keresztvizzel “István” nevet kapott.

A német feleséggel bíró fiatal magyar király — István — nagyon fontos személy volt a római egyház számára és trónraléptekor II. Sylvester pápa azonnal apostoli koronát küldött neki. De nem olyant, amilyent a német uralkodó viselt, mert az minden uralkodó változáskor újabb és újabb pápai adományozásra szorult⁴⁸ és az azzal való koronázás csak akkor birt érvénnyel, ha azt a római pápa személyesen végezte.

István — magyar királynak — a római pápa olyan koronát küldött, amelyet pápai engedély és funkció nélkül, magyar főpap helyezhetett a magyarok által választott király fejére. Vagyis míg a német korona a legmesszebbmenő bizalmatlanságot fejezte ki — addig a magyar királynak küldött korona a teljes bizalom jelképe.

A magyar koronával széleskörű apostoli jogok is jártak. Olyanok, melyek az esztergomi érseket a pápa örök képviselőjévé vagyis elsővé a pápa után — azaz primássá — tették nemcsak Magyarországon, hanem az egész világon.

Kaphatott volna-e “egyszerű nomád, pogány nép” ilyen hatalmas jogokat csupán a megtérés reményében...? Pedig így kellene lenni, ha igaz volna az az állítás, hogy csak Szent István vezette be őszinket a kereszténységbe.

Nagyon komoly okok kényszerítették ilyen

elhatározásra a római pápát. A római szent birodalom német császárai ugyanis állandóan meg akarták szerezni maguk részére az egyházi vezetést, valamint a pápai szék betöltésének jogát is. II. Sylvester pápa a német erkölcstelenség leküzdésére alakult Cluny egyháznak volt a neveltje — azonkívül francia származású is volt — aki mentes lévén minden német befolyástól és érdektől — tájított arra, hogy a német igények sikere, a pápai széket erkölcsi tartalom nélküli, politikai eszközzé súlyosztaná. Ugy vélte, hogy ez ellen egyedüli védelmet az biztosít, ha egy olyan tartalék pápai központot létesít, mely elég erkölcsi tartalommal bír ahhoz, hogy — adandó alkalommal — sikerrel lépessen fel, az esetleg fertőbe süllyedt római központtal szemben.

Ez a tartalék pápai központ lett volna — Magyarország. A pápa részére csupán az erkölcsi erő nem lett volna elégséges, ha nem párosult volna a magyaroknál olyan katonai fölényrel, mellyel szemben Németország tehetetlenül állt.

Erre a hatalom-átvételre azonban sohasem került a sor, mert a német császárok igen éberül őrködtek Magyarország elleni gyűlöletükben s bár számos alkalom nyílt volna a németek leigázására és ok is volt bőven — ez nemcsak Németországgal állította volna szembe országunkat, hanem a későbbi pápák

hatalmával is.

De, hogy II. Sylvester pápa jól ítélte meg az erőviszonyokat azt bizonyítja, hogy minden Árpád-házi királyunknak harcolnia kellett a németekkel és mindegyik harca sikeres volt. Azonban a támadók minden alkalommal a németek voltak. Németország sohasem forrott volna államá — ha nem élvezte a római pápák áldozatos támogatását.

Elmélkedjünk itt egy pillanatig azon, hogy mivé fejlődött volna Magyarország s vele Európa, ha a római pápaság valóban őszinte támogatásban részesíti s nem állott volna ezer éven át ellenségeink oldalán...?

Pedig Szent Istvántól kezdve — Árpád-házi királyaink mindegyike hatalmas áldozatokat hozott a római egyházzal való békeséges és testveries együttműködés biztosítására. Szent István, hogy ne is emlékeztessen senkit arra, hogy mi vagyunk azok a szörnyszülött, embervérivők, akiknek az egyházi írók állítottak minket ⁴⁰, megtagadta Attilától való származását is, hiszen Rómában Attila csak keletlen emlék volt.

Aztán, hogy azonósithassa magát nyugattal — német ruhát öltött, német pallost kötött az oldalára ⁵⁰ és a vad, élőszködő német tömegek részére megnyitotta az ország határait. Pogánynak nevezett mindenkit, aki a katolicizmus keleti szárnyával tartott.

(Folytatjuk)

JEGYZETEK:

- ¹ Erns: SACKUR S. J. "Die Cluniacenser", Halle 1894.
- ² Ann. Lauriss. A. 789.: "ex ligno et terra" — vagyis fából és földből. Égetett kőről, vagy vakolatról szó sincs.
- ³ Krieg von Hochfelden: "Geschichte der Militärarchitekturen in Deutschland, Stuttgart 1859.
- ⁴ u. o. és Sackur 11. o. Kőfalra egyedül Charlesnél találunk, mely bár hatalmas faragott kockákból állott, az első ostrommal összeomlott, mi arra mutat, hogy az összefogó habarcsot nem ismerték. (Cartulaire de Saint- Pére I. p.)
- ⁵ PERTZ Georgicus Henricus: "Monumenta Germaniae Historica, Scriptorum, Hannoverae, 1826, cap. 35." "Vilia aut nulla extra urbes fuere moenia."
- ⁶ Szabó Károly: "Priszkos szónok és bölcsész életéről s történetirata töredékéről" — Uj Magyar Muzeum 1850.
- ⁷ PIPER Otto: "Burgenkunde", München, 1912 és Krieg von Hochfelden említett munkája 61 jegyzetében tett azonos észrevétel.
- ⁸ DEIMEL Anton S. J.: Sumerisches Lexicon: 142. sz. registrált szava: KAR — KARPATU (akkád) = vízgyűjtő fazék,

medence.

- ⁹ Dr. Bobula Ida: A Sumér Magyar Rokonság Kérdése Bs. As. 1961. 46. oldal: Történelmi és földrajzi nevek.
- ¹¹ Piper említett műve 130. old és Hóman.
- ¹² Piper 130. o.
- ¹³ Rose: Spätbarock.
- ¹⁴ Rose: Spätbarock.
- ¹⁵ Hazai Okmánytár: VI. 150, 213 oo.
- ¹⁶ Önéletrajza Goethe fordításában.
- ¹⁷ Oláh esztergomi érsek: "Magyarországnak a mohácsi vész előtti helyrajzi történelme". Bruxellesben "Hungria" címen megj.
- ¹⁸ 1702-ben német zsoldosok robbantották fel. (Ernyei megállapítása).
- ¹⁹ Martinus Zeiler: "Neue Beschreibung des Königreiches Ungarn", Leipzig 1664.
- ²⁰ Pór Antal: "Trencsényi Csák Máté", Bpest, 1888, 64. o. és Anjoukori okmánytár. I. 26, 28.
- ²¹ Champly: Histoire de l'abaye de Cluny", Paris 1879 és Sackur.
- ²² Carlil Aylmer Macartney: "The Magyars in the Ninth Century", Cambridge, 1930. 208. oldala.
- ²³ Hóman Bálint: Östörténelmünk keleti forrásai, Bp. 1938 és Bendefy László: A magyarság kaukázusi őshazája, Bp. 1942.

- ²⁴ Macartney fent idézett munkájának 207 oldala.
- ²⁵ Stein Aurél: Középázsiai utam — Halász Gyula magyar fordítása.
- ²⁶ Lásd. Mályusz és Hóman a Liptó, Túróc és Szepesi települések.
- ²⁷ M. Amadée Thierry: Histoire d'Atilla et de ses Successeurs, II. kiadás 1866.
- ²⁸ Dr. Ernst Lodwig Dümmler: Piligrim von Passau, Leipzig 1854. 57. oldal — a hamisításokról.
- ²⁹ Macartney említett művének 217. oldala.
- ³⁰ Leo Grammatikos (886-912) Taktikája és De Administrando Imperio of Konstantinos Porphyrogenetos (912-959) Ed. Bekker 1840.
- ³¹ Fettich Nándor dr. megállapítása és közlése. (Ezekről a bronz-tárgyakról a német tudományos világ éppenúgy hallgat, mint a Nagyszentmiklós-i aranykincsünkről.
- ³² Hóman I. köt.
- ³³ Hóman I. köt. 165. o.
- ³⁴ Hampel közli szép számú reprodukciójukat.
- ³⁵ Gregorius Fejér: Codex Diplomaticus Hungariae, ecclesiasticus ac civilis, Budae. "A veszprémi alapítólevél csak Kálmán király átiratában maradt fenn és hamisításra gyanus. Legrégibb eredeti alapi-

- tólevelünk Pannonhalma alapításáról szól és az görög nyelvű. Minden bizonnyal a veszprémi alapítólevél is görög volt.”
- ³⁶ Sackur idézett munkájának 441. oldala.
- ³⁷ Dümmler idézett művének 35. o. Luidipr. Antapod. I. c. 5.
- ³⁸ Sackur idézett munkája.
- ³⁹ Erről az összes német krónikák megemlékeznek. Ann. Altahenses ed, Cieselrecht 973, Widukind III. 75, Thietmar II. 20. Ez a quedlinburgi küldöttség csak udvarias megpecsételése volt annak a barátságának, melyet Ottó kétszínű alakoskodásával ért el s csakis ennek a képmutatásnak köszönhetik a németek, hogy ősünk nyugat büntetését abbahagyták a római egyház alázatos kérelmére.
- ⁴⁰ Dümmler munkája 55. oldalán ismerteti ezt az egész hamisítást és azt “nagyszerű elgondolásnak” mondja. Majd a 38. oldalon közli Ottó levelét, melyet Piligrim passauai püspökhöz Bruno verdeni püspök útján küldött — melyből világosan látható Ottó aljas szándéka: “segítsd Brúnót magyarországi útjában, lásd el bőven lovakkal és kísérettel a határig, mert ha küldetése sikeres lesz, neked és övéinek is előnyére fog szolgálni, hogy azután ezek királya, mint tartozékunk kerüljön aláánk.” (ugyanez áll “Mabillon analecta

vetera ed. alt. p. 434.-án.) Erre a levélre RANKE, aki iparkodik Ottót tisztára mosni a hamisítás vádja alól, mást nem tud megjegyezni, minthogy “további magyarázatra szorul.”

És ezt a két hamisító katolikus püspököt — Piligrim és Bruno — Hóman Bálint Magyarország megtérítőinek nevezi. Fenti levélből — mely Ottó rendelkezését tartalmazza — láthatjuk, hogy Piligrim sohasem járt Magyarországon — hanem oda Bruno verdeni püspök ment követtségbe — de nem “egyházi térítő” céllal, hanem “erkölcstelen politikai” megbizatással. Ez a megbizatás azonban balul végződött, mert Géza fejedelem Brunót egyszerűen kidobta az országból s ez volt válasza arra a kérésre, hogy ismerje el azt a négy hamisított bullát, amit Bruno Gézának Ottó megbizatásából bemutatott.

Igy tehát Hómannak megdől a “magyarok térítésére” vonatkozó állítása. De a magyarok térítésének szükségességét maga Liudprand cremonai püspök is megcáfolja, aki ugyan minden mocskot és gonoszt mond ősünkre, de 910-ben — Szent-István trónralépte előtt közel 100 évvel azt írja: “Hungarorum gens videlicet christianos” — vagyis — “Magyarország népe tud valemőleg keresztény.” Ezt megismételi

Szent Adalbert, Szent István átkeresztelője is — bár hozzáteszi, hogy ez a kereszténység bizonyos “pogány árnyalatokat” tartalmaz. Az igazán természetes, hogy a Rómából jövő főpap felháborodott azon, hogy az “Isten Báránya” a magyar keresztényeknél a “párducz” volt. Régi templomainkban — többek között Imre király esztergomi templomában — láthatjuk Isten Bárányát párducz alakjában.

Ez az ábrázolás azonban nem hozott semmi következményt a vallásosság hátrányára. Már Szent Jeromos megírja, hogy a “pogány szokásokat” nem szabad elvetni, hanem át kell keresztelni. Így a párduccal való ábrázolás is egy ilyen átkeresztelés. A párduc tulajdonképpen a régi hagyományú rozsomák helyébe lépett a magyaroknál — így totem őst ábrázol. Ahogy a szumiroknál Mesopotamiában a rozsomák oroszlánná vált, úgy lett a “párducok hazájában” — párduccá. A magyar testőrség 1918-ig hordott párducbőrös kacagánya ezt a mi “Isten bárány”-unkat hirdette. A szumir oroszlán szarvasok közt áll. A nagyszentmiklósi aranykincsen a szarvasok helyébe emberi alakok lépnek. A szarvas őznek felcserélődése ember-őssel — a keresztény vallást következteti s a párduc elmaradása pedig Sziklamezőre mutat. Így a Maros partján

elásott kincs valaki olyané lehetett, aki Sziklamezőről menekült. Ajtonyó talán...? Nem valószínű, hiszen nemzetsége ott élt tovább — így a kincset kiásta volna. Valószínűbb, hogy Bogoméré volt, aki a tatárok elől — Erdélyből — még nagyobb veszélybe ment s így minden oka meg volt arra, hogy elrejtse az értékes kincset. A mohi csata után nem került vissza Trencsénből és özvegye Bossányban — Nyitra megyében-halt meg — így a visszatérési nehézségek miatt könnyen elfeledhetőtt.

⁴¹ Dümmler 43 és 51. oo.

⁴² Ann. Mettens 803, Ann. Einhardi 811, Verbruderungsbuch von St. Peter ed. v. Karajan 36. 3. 797.

⁴³ Mon. B. XXV. III. 244. 985. Mon. Boic. XXVIII. 227. Dümmler 63 old. szerint — ez a dűlās válasz volt Ottó bullahamistásaira, mert a passai levéltárból csak a 903-973-ig a császári levelek hiányoznak.

⁴⁴ Voigt H. G. Brunn v. Querfurt: Szent Adalbert élete. A magyarok Szent Gelértnek nevezték, eredeti neve gróf Libicenszky Vojtsek és fehér horvát eredetű volt.

⁴⁵ A német krónikák Gizellát III. Ottó nővérének mondják, csak a későbbi történetírásuk állítja, hogy bajor királyi csa-

lábból származott volna. Talán csak azért, hogy csökkentsek a császári házukat ért megalázkodás nagyságát.

⁴⁶ Herim. Aug. 995. Luipr. Antapod. I. c. 5. Dümmler 66. o.

⁴⁷ Kézai Krónikájának 59. oldalán a 2. jegyzet alatt Szabó ugyanigy magyarázza Gizella nevét. De nem is lehet másképpen, mert akkor ilyen nevű szent még nem volt és a név is ismeretlen. Gizella zálog jellegét igazolja az a tény is, hogy Géza fejedelem csak erre szüntette meg Németország dülását.

⁴⁸ Több német-római császárról tudunk, akiket a pápa sohasem koronázott meg és Luxemburgi Zsigmond királyunk is csak hosszú életének és uralkodásának köszönhetette, hogy 65-ik életévében és német-római császárságának 23-dik évében — 1433-ban megélte megkoronázását. Túlságosan magyar érzésű volt, aki a "római szent birodalom" válsztóinak azt merte írni: "nem azért vagyok úr és tekintélyes, mert császárotok vagyok, hanem csak mert a magyaroknak vagyok királya." Zsigmond nem törődött a pápával és 1414-ben — szokatlan pompával, Achenben német "királyné" koronázta magát, bár a németeknél nem volt szokásban a "királyné" való koronázás. De császárnak is nevezte magát éppenugy,

mintha a pápa koronázta volna azzá. 1433-ban azután olasz királynak is megkoronáztatta saját magát s ez olyan fenyegetés volt a pápával szemben, hogy erre — de csakis erre — koronázta őt meg a pápa valóban német-római császarrá.

Zsigmond — végakarata szerint Magyarországon temették el.

⁴⁹ Kézai Simon Krónikájának első oldalait annak bizonyítására szánja, hogy nem származunk sem boszorkányoktól sem ördököktől, hanem más népekhez hasonlóan — emberi szülőktől. Leszögezi egyúttal azt is, hogy az egyházi krónikások szerencsés harcainkat elhallgatják és csak a szerencsétlenekről emlékeznek meg.

Nemcsak Nagy Ottó krónikásainak hangjából esendül ki a harag amiért nem engedjük magunkat ellenállás nélkül felkoncoltatni, hanem a német történetírásból és a mai német irodalomból is. Mindenki ellenünk volt és van. Mikor Mátyás király Frigyes császár ellen védekezni mert — a pápa azzonnal ellene fordult és csak az Isten a megmondhatója, hogy milyen eszközökkel tudta a pápa Szapolyai kormányzót a Mátyás által birt német területek elhagyására bírni.

⁵⁰ Szent István ránk maradt kardja német pallos.

Az első német császárok azzal a magyar karddal kezükben koronáztatták meg magukat, melyet Nagy Károlytól örökölték é ATTILA kardjának hittek. Miután az egyház Németországot hatalomra juttatta — a német császárok nem láttak többé hatalmi jelvényt magyar kardjukban és azt felcserélték német pallosra. (Tóth Zoltán: Attilas Schwert, Budapest, 1930)

Ez a kard azonban ma is ott van a bécsi Schatzkammerben — a Szent Birodalom koronázási jelvényei között. Addig, míg Fettich Nándor nem bizonyította be kétségtelenül magyar — illetőleg “mixhellén-szittya” eredetét — siciliai munkának állították. Mai felirata “keleti munka”. Rettentően vigyáznak arra még ma is, hogy csak valahogy ne kerüljön oda az a kitétel, hogy “magyar munka”, mert hiszen annak a bizonyos mixhellén-szittya művészetnek — amelynek utólag elismerték — mi voltunk egyedüli hozói.

— ooooooOoooooooooooo —

Hecho el depósito que establece la Ley 11.723
Propiedad Intelectual N° 1.380.783
Libro de Edición Argentina

Se terminó de imprimir el día 10 de marzo de 1978.
en la Editorial Gráfica Quilmes, San Mauro 406.
Quilmes Oeste, Provincia de Buenos Aires